

QUIM MONZÓ, FIDEL ALS SEUS FIDELS

Quim Monzó té el seu públic i avui, 26 de novembre del 2009, a La Sala, el seu públic l'espera pacient tot i el retard anunciat pels organitzadors.

La conversa entre Anton M. Espadaler i l'escriptor trenca d'entrada tots els cànons, si és que hi ha d'haver cànons en aquesta mena de converses. Desenfadats tots dos, riallers i amb complicitat, demanen una mica més de llum a la sala per poder veure les cares dels que els escolten. Monzó aviat es fa seu l'escenari i es mostra com se l'espera. Divertit, ocurrent, càustic a vegades, amb aquest nivell d'humor que, dirà més endavant, no sempre és comprès per tothom. Amb to sarcàstic, explica com escriu contraposant-ho a la manera d'escriure dels poetes que utilitzen, diu entre la riälla general, només el deu per cent del paper i com més blanc quedi millor perquè sembli que és més important el que diu.

Enllaça una anècdota darrera l'altra, com una torrentada de surrealisme que cau a La Sala aquest vespre. El públic riu i s'ho passa bé. Es parla del fils musical als locals públics, del soroll i el silenci a l'hora d'escriure perquè, confessa, que cada vegada necessita més el silenci. Coses de l'edat, reconeix entre somriures.

Explica, entre moltes coses, que el seu pas per la ràdio li va

fer canviar la manera d'escriure. I va buscar l'equidistància, santa paraula, entre el llenguatge del carrer i l'acadèmic, que li semblava cada vegada més estrany. La ràdio, aclareix, on no hi cap la improvisació i tot esta pautat, i fins l'espontaneïtat és només aparent, assegura tot rasant-se els cabells.

Quim Monzó no estalvia paraules, només cal que Espadaler li apunti alguna cosa perquè en faci una mena de monòleg que alguna vegada, com quan es refereix a la seva feina d'enviat especial del seu diari —moment en què entrevistat i entrevistador coincideixen a dir, entre somriures, que no en parlaran mai malament...—, on busca pinzellades humanes perquè es confessa —sorprenent a l'auditori— sense opinió en moltes coses. Per il·lustrar-ho gràficament diu que li agrada la rebotiga dels fets. Espadaler el defineix en aquesta faceta com a escriptor impressionista, i com a molt detallista i molt minucios quan fa literatura.

Tots dos transmeten distensió, una certa alegria i dosis de felicitat que no està malament en els temps que corren. El temps passa fàcil i mirant el rellotge, dirigint-se al públic, diuen que potser ara és la sala la que hauria de parlar. I les preguntes del públic permeten el cantó més radical del Monzó d'aquesta nit a La Sala. No s'està de dir que el món és ple d'idiotes, d'imbècils i... després d'una pausa estudiada, afegeix, i també d'estafadors. Riälla general de complicitat. El cas Millet no hi podia faltar i el proposa, en una mena de *boutade monzoniana*, si es permet l'expressió, com a president de la Generalitat perquè aquest, assegura, «esquilmaria» fins i tot la Unió Europea... Està llançat i afirma contundent «una llei *refrendada* pel poble ningú més no l'ha de *refrendar*», «estic en una mena de nirvana, de budisme políticament parlant, perquè no crec en ningú», i es despenja titllant tots el partits de vividors, tots els polítics —sense perdonar-ne cap— li fan fàstic i els

qualifica de manera irreproducible. El Tribunal Constitucional no se salva tampoc d'alguna expressió escatològica i afirma, perquè quedi clar a la concurrència, que la seva missió no és salvar el món ni el país. Deixa anar, però, un filet d'esperança quan, com aquell qui no vol, admet «jo vull enamorar-me d'algú».

El seu públic l'aplaudeix. Monzó, Quim Monzó, ha dit segurament el que d'ell s'esperava aquest vespre a La Sala. Monzó fidel com sempre als seus fidels.